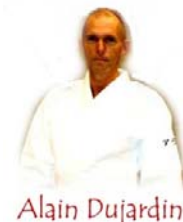

Ontstaan en evolutie van onze clubs

Door Chris Van San

Voor dit interview waren we te gast bij "TenChiNoDojo" op zaterdag 16 november 2013.

Sensei Alain Dujardin 5 Dan Aikikai was mijn gastheer.

Sensei, hartelijk dank voor de ontvangst hier.

Wanneer is TenChiNoDojo opgericht?

In september 1989 startte de Aikido afdeling, eerder toevallig...

Hoe waren de omstandigheden toen, hoeveel leden en welke leraars waren er?

Ik was Aikido Initiator VTS geworden en was Ikkyu Aikido. Eigenlijk was ik op dat moment Aikido een beetje beu en was zinnens mijn eerdere Jujutsu trainingen te hervatten. Toen ik om die reden naar de Jujutsu-club te Wondelgem kwam, waarvan ik de trainer nog kende, hadden we een inleidend gesprek en bleek hij net uitbreiding te zoeken. Dus in plaats van dat ik Jujutsu herstartte, begon ik er een Aikido afdeling. Ik herinner mij nog goed dat ik de eerste twee seizoenen telkens opnieuw vanaf nul diende te beginnen; na elke zomerstop startte ik opnieuw zonder leden...

Ik had nooit de intentie lesgever te worden en had die initiator cursus gewoon gevolgd om zelf beter te worden.

De recentste initiatorcursus die in 2013 plaatsvond bevestigde dat er op dat vlak amper iets is veranderd; nagenoeg niemand van de kandidaten is zinnens lesgever te worden ;-)

Waren er naamsveranderingen aan de club?

Na de dood van Tamura sensei en Sugano sensei in 2010 heb ik als voorzitter VAV de federatie door de toenmalige woelige wateren geholpen en de toestand gestabiliseerd, contacten gezocht met Hombu dojo en met de Australian Aikikai om het verdere onderricht in Vlaanderen op gebied van internationale stages veilig te stellen. Hieraan danken wij o.a. de jaarlijkse komst van Tony Smibert shihan en Osawa shihan.

Eens de toestand gestabiliseerd was, voelde ik evenwel de noodzaak om mijzelf en in het verlengde daarvan mijn dojo duidelijk te profileren binnen dit nieuwe landschap, in de eerste plaats respect betonend naar Sugano sensei toe en een engagement om zijn onderricht verder uit te diepen en onderwijzen.

In de tweede plaats wou ik een duidelijk engagement aangaan naar Hombu dojo toe, zoals ik meen begrepen te hebben als wat mag verwacht worden van iemand die is opgenomen in de regionen van de hogere dangraden (vanaf godan aikikai).

Hiertoe werd een naamwijziging doorgevoerd naar TenChiNoDojo, samen met een nieuw embleem waarin voor ingewijden duidelijk de voornaamste krachtlijnen van Sugano sensei's onderricht in terug te vinden zijn...

Hoe ziet u de evolutie - groei van de club Sensei? Is er stagnatie geweest of een periode van geweldige aangroei?

In de loop der jaren verliep het clubbestand in een golfpatroon, hoewel er steeds wel een lichte stijging en stabilisatie merkbaar was.

Ook hier was er echter een moment waarop ik dacht er mee op te houden...

Het einde van een bepaald seizoen (mei-juni) begon ik maar met een 6-tal mensen meer op de tatami te staan en ik was zinnens tijdens de zomerstop de resterende leden te bedanken en de club te stoppen, ware het niet dat ik toegezegd had om in november (dus het nieuwe seizoen) een demonstratie mee te verzorgen voor de VAV te Gent...

Hierdoor hield ik de club open en achteraf zijn de ledenaantallen nogal fors beginnen stijgen.

Historisch blijkt alles dus echt wel af te hangen van toevalligheden... Zowel mijn lesgever worden als het voortbestaan van de club zelf zijn gewoon toevalligheden...

aikidostage voor de jeugd

met Alain Dujardin (5e dan)

TenChi no Dojo
Sporthal Neptunus
Botestraat 100
9032 Wondelgem
Info@tenchinodojo.be
0470/125473
stage is open voor allen

zaterdag 16 februari 2013
van 14.00u tot 15.30u

Welk is de visie van uw club wat betreft Aikidorichting Sensei? Hoe ziet u dit zelf?

Zoals eerder gezegd heeft mijn Aikido ontwikkeling nagenoeg alles te danken aan het onderricht van Sugano sensei en Tamura sensei, waarin Sugano sensei de meest prominente rol heeft vervuld.

Bovendien heb ik in de Australian Aikikai, en in het bijzonder in Tony sensei, een echte en hechte Aiki-familie gevonden... Een familie die steeds klaar voor je staat, ook buiten de Aikido... Dat mocht ik al verschillende keren ondervinden... Ik kan dan ook niet anders (noch zou ik dit anders willen) dan dit onderricht verder te zetten en door te geven aan de mensen die mijn onderricht genegen zijn. In de eerste plaats de leden van mijn dojo maar daarnaast ook aan eender wie er in geïnteresseerd is.

Een onderricht waarin het inner Aikido een zeer prominente rol heeft, waarin Aikido veel dieper gaat dan een ikkyo of een shihonage te kunnen uitvoeren..

Ook heb ik in de laatste 5-6 jaren persoonlijk veel geïnvesteerd in mijn band met Hombu dojo en met doshu, dit middels een jaarlijkse herbronning ter plaatse in Tokyo. Daar leef ik jaarlijks een 3-tal weken midden in de Japanse samenleving als Soto-deshi, met voornamelijk dagelijkse trainingen als doelstelling.

Dit is ondertussen een ervaring geworden die ik niet meer kan missen en zelfs ben beginnen doortrekken hier bij ons... Ik voel de noodzaak meer en meer om dagelijks de tatami op te zoeken en Aikido te beleven, soms zelfs enkel in Tandoku dosa.

Wat wens je nog te bereiken met je club in de toekomst Sensei?

Ondertussen is de club langzaamaan ontwikkeld tot een groep mensen die elkaar helpen en ondersteunen. Een Aiki-familie. Nieuwelingen melden mij telkens weer dat de manier waarop ze door iedereen worden aanvaard en geholpen, de voornaamste redenen zijn om aan te sluiten.

Ik denk bijna het gevoel van een dojo te herkennen in deze fantastische groep mensen... Ik merk ook meer en meer dat ik, na de proefperiode, gewoon iedereen accepteer, elk met hun eigen trekjes...

Zoals ook Sugano sensei wereldwijd deed, een zaadje planten, dit koesteren, voeden, beschermen en zien hoe het zich ontwikkelt in die specifieke bodem.

Het ultieme doel is dan ook ooit een echte dojo uit de grond te kunnen krijgen, een dojo waar alles tot zijn recht kan komen... Ik ben mij er van bewust dat het waarschijnlijk bij een droom zal blijven en vind dit niet eens erg... De reis is oneindig veel interessanter dan het einddoel...

Ik ben er trots op een echte en hechte heterogene groep te mogen begeleiden in haar ontwikkeling.

Tony sensei zei me vorig jaar nog dat men pas echt over een Aiki-dojo mag spreken als men jong en oud, vrouwen en mannen, validen en anders validen, sterken en zwakken, kan verenigen op de tatami. Ik denk te mogen zeggen dat we dat stadium stilaan bereikt hebben... en het voelt goed zo... Aikido is verondersteld voor iedereen te zijn en niet competitief...

Welk beter bewijs kan men leveren dan dit elke les te realiseren op de tatami?

Sensei, wordt er aan jeugd- en seniorenwerking gedaan?

Jeugdwerking is een aparte afdeling sinds 1991, seniorenwerking is (nog) niet apart geïmplementeerd. Wel wordt in de Volwassen les aandacht besteed aan sommige specifieke punten die onder seniorenwerking thuishoren...

Beide manieren van onderricht zijn zeer specifiek en vereisen veel van de lesgever. Ik zou zelfs zover durven gaan te stellen dat initiators VTS en Instructeurs B VTS beter de *"gewone"* lessen zouden verzorgen terwijl de Trainers A en de Toptrainers beter hun kennis en ervaring zouden aanwenden om deze twee leeftijdsgroepen te begeleiden...

De tijd loopt stilaan op zijn einde waarbij men jeugdlessen en seniorenlessen aan iemand van de lagere dangraden of zelfs kyugraden overlaat *"om zich wat op te werken"*, terwijl de hoofdlesgever zich bezighoudt met *"het serieuzere werk"*.

Dit wordt voor alle Aikidoka een serieuze uitdaging naar de toekomst toe...

Laatste woordje Sensei?

Ik heb niet direct een laatste woordje want hopelijk is mijn verhaal nog niet aan zijn einde gekomen, ik voel me nog in volle ontwikkeling en ontdekking en ben dus nog lang niet toe aan mijn laatste woordje ;-)

Sensei, hartelijk dank voor dit interview.